

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 8. Ljubljana, dne 1. avgusta 1908. XVI. tečaj.

Vrh planin.

Tja k pastircu v gore solnčne
srce si želi —
Na planine v nežnem cvetju
srce koprnei.

Najprej ptica v mračnem gozdu
tam zagostoli,
najprej solnčni žar pastirju
sine tam v oči.

Prvi traki zarje zlate
opleto obraz,
prvi pošlje v dol pastirec
v jutru zvonki glas.

Vsa okolica njegova
je kot zemski raj,
vsako pomlad se zbudi mu
še srečnejši maj.

Mokriški.

Noč.

V vasi dremlje noč,
z neba luna sije
in po strehah koč
žarke blede lije.

In iz dalje sen
v kočice prispeje,
pokoj zaželen
v srca bedna seje.

Vetra hladni dih
nad vasico plava,
vroči srčni vzdih
s srcem sladko spava...

Sokolov.

Venec lepih dogodkov iz življenja našega cesarja.

4. Junaška neustrašenost našega cesarja.

majnikn l. 1852. je bil ruski car na Dunaju. Neko nedeljo ga je v praterju pričakovala velika množica ljudi. Nekemu ruskemu častniku se je konj splašil, ko je nenadno s stranske ceste pridrdrala kočija, na kateri se je peljal car. Konj se ni dal ukrotiti, vrgel je jezdeca na tla ter dirjal dalje. Vse se preplašeno umika. Zdaj pridrvi s toliko silo preko mirno jahajočega jezdeca, da bi moral prevrniti tudi najmočnejšega kirasirja. Toda na konju ni bil kirasir, marveč ponosno je jahal eleganten mlad husar vitke rasti, ki je besnega konja hipoma zgrabil za uzde in ga tako silovito potegnil poleg svojega konja, da se je začel tresti in se takoj pomiril. Nekaj minut je bilo vse tiho; tudi vozovi so se ustavili. V mladem junaku pa so spoznali cesarja Franca Jožefa I. Koliko veselje je zaorilo med navdušeno množico, si lahko mislite; po prestanem strahu je vse slavilo junaškega vladarja.

* * *

Pred šestdesetimi leti se je spomladi na Laškem pričel upor proti Avstriji. Hrabri maršal Radecki zbere svojo vojsko proti sardinjskemu kralju Albertu. Tudi sedemnajstletni nadvojvoda Franc Jožef je moral iti ž njim, da si ogleda na svoje oči vojne priprave ter se uči od slavnega in izkušenega vojskovodja Radeckega.

Dan 6. maja se začne boj pri Sv. Lucijj, ki se ga hoče udeležiti tudi nadvojvoda Franc Jožef. Radecki je v velikih skrbah in tega tudi ne prikriva, marveč nagovori nadvojvodo: „Vaša cesarska visokost, kaj hočete tukaj? Vaša prisotnost mi dela skrb, ker imam veliko odgovornost, če se Vam kaj pripeti.“

Toda s plemenitim ponosom mu odgovori vojvoda: „Gospod maršal, morda res niso pomislili dobro, ko so me poslali sem; ko sem pa že tukaj, mi brani čast, da bi se vrnil.“

Vse je občudovalo neustrašeno junaštvo mladega nadvojvoda. Radecki je pisal v svojem vojnem poročilu z dne 6. maja 1848. l. vojnemu ministru: „S posebnim veseljem naznanjam, da je bil Nj. cesarska visokost nadvojvoda Franc Jožef večkrat v hudem ognju, a ostal popolnoma miren in hladnokrven. Sam sem bil priča, ko je topova krogla pred njim udarila v zemljo, a se ni ganil.“

Gozdar Damijan.

Imel je komaj deset pomladi svojega življenja za sabo, ko sta se preselila z materjo v naše kraje. Premožen kmet jima je prepustil raztrgano kočo, da sta prebivala v nji. A zato sta morala delati pri njem na polju. Kar sta več zaslužila, jima je plačal kmet navadno jeseni. Dal jima je nekaj žita in denarja, kot sta se zmenila z materjo.

Tako sta živela dolgo let ob trdo zasluženem kruhu, a živela sta le in to jima je bilo dovolj.

Po zimi, ko ni bilo na polju dela, sta morala skrbeti, da sta dobila kaj drugega. Mati je hodila na prejo k drugim ljudem; a on je pomagal pri premožnejših kmetih doma pa v gozdih, kjer so sekali drevje v zimskem času.

Dogodilo se je pa, da je iskal bližnji graščak gozdnega čuvaja. Stari mu je namreč umrl; a ker so se vsak čas pojavili kje gozdni tatovi, je moral dobiti novega.

To je povedala Damijanu mati in mu svetovala, naj se gre ponudit.

Ubogal je ter šel. Stopil je pred graščaka in mu razodel svojo prošnjo.

»Koliko si star, dečko?« ga vpraša graščak.

»Osemnajst let, gospod!«

Graščak ga z nekakim veseljem premeri od nog do glave in reče:

»No, za puško boš še premočen! Ali znaš streljati?«

»Ne znam, gospod, a upam, da se kmalu naučim.«

Gospodu je bil menda ta odgovor všeč, kajti del mu je roko na ramo, ga vprašal, kako mu je ime, in Damijan je bil sprejet. Postal je čuvaj graščinskih gozdov.

Začela se je nova doba v njegovem življenju. Dobil je puško in hajdi v gozdove čuvat drevje pred nepoklicanimi ljudmi!

Mirno in enakomerno je bilo to življenje. Zjutraj v goščavo, a zvečer zopet v grad in potem domov.

Bivanje v gozdu se je dozdevalo Damijanu izprva dolgočasno, a kmalu se mu je privadil, in pri ljubil se mu je gozd nad vse na svetu.

Dve leti sta tako živela z materjo. Ona je delala pri kmetu, da jima je prepustil kočo; a on je hodil čuvat grajske gozdove. Vsak mesec je dobil Damijan nekaj denarja, da sta imela z materjo za vsakdanje potrebe.

Približala se je zopet zima. Pobelila je poljane in ogrnila s snežno odejo gozdove. Nastal je mraz, da ga niso pomnili najstarejši ljudje. In nekateri so še prerokovali, da pridejo novi, hudi časi. Sklicevali so se na poročila svojih pradedov, ki so zatrjevali, da ni bilo še nikdar tako slabe letine in take draginje, kakor v letu, ko je zapadel sneg čez poldrug meter visoko in je celo Sava zamrznila do sredine. Tako so govorili ljudje.

Damijan je včasih poslušal take pogovore, in začelo ga je skrbeti, kat bosta počela z materjo doma v slabi, zakrpani koči.

Vedno huje je pritiskal mraz. Vse se je skrivalo pred njim, vse se je stiskalo k gorkim pečem ali sililo pod streho.

Mati Damjanova je kurila cele dneve, a sobe ni mogla nikdar popolnoma segreti. A njej je bilo že

še. Sedela je doma in pletla iz slame kite, ki jih je nosila v trg in dobila zanje nekaj denarja. Hujše pa je bilo Damijanu, ki je moral cele dneve hoditi po gozdih, kajti ravno v zimskem času je bilo pokrađenih največ dreves.

A mladenič se ni kaj bal mraza in snega. V njegovih žilah se je pretakala gorka mlada kri, in dozdevalo se mu je včasih, ko je letal po gozdu, da kar vre v njem. Spominjal se je, da je njegova težka služba edina opora stari materi, in navdajalo ga je novo veselje do dela.

Nekega dne je nesla Damijanova mati v bližnji trg kite, ki jih je napletla iz slame. Kazalo je sicer, da bo lep dan, toda proti večeru je začelo snežiti. Ženica je prišla vsa mokra domov in je začela takoj tožiti, da jo boli glava. Šla je v posteljo, Damijan pa je poklical prijazno sosedo, da ji je šla skuhat gorke jedi in ji postregla. Glavobol ni odjenjal, ampak začelo jo je še zbadati v prsih, da je komaj soplela.

Celo dolgo noč je ostala sosedo pri bolnici in ji stregla.

Damijan je ležal v sosednji sobi in ni zatisnil oči do ranega jutra. Mislil je na mater, kaj bi bilo, če bi umrla. Ni si mogel misliti, da bi šla od njega v črno prst. Kako bi živel on potem! Kar se je zavedal svojega življenja, je živel pri materi; ona je vedela za vsako skrivnost njegovega srca, ga tolažila v žalosti in se veselila z njim v sreči.

Drugega človeka ni imel Damijan na svetu, ki bi bil tako lepo ravnal z njim — a sedaj naj mu umrje še mati! — —

Zajokal bi bil Damijan ob tej misli. S težkim srcem je odšel zjutraj v gozd. Cel dan je mislil na mater in prišel večkrat pogledat domov, kako ji je. Toda vračal se je v gozd vedno bolj potrto. — Bolnici se ni hotelo izboljšati.

In prišlo je spet trpljenje v hišo siromakov. K materi je prišel iz trga zdravnik in ji zapisal zdravila. Damijan je dal ves denar, kar ga je zaslužil v mesecu. Za kapljice, po katere je moral iti v odda-

ljeni trg, mu je posodil kmet, pri katerem sta stanovala. Obljubil mu je Damijan, da mu vrne v začetku drugega meseca. Materi niti povedati ni hotel, koliko je dal za vse, ker bi se bila gotovo prestrašila. Ves mesec je moral mladenič gledati, da je dobivala mati boljšo hrano. — A siromak ni imel niti vinarja več. V začetku drugega meseca je šel h kmetu in mu rekel: »Bodite tako dobri in — — —« Beseda mu je šla težko iz ust, vendar je nadaljeval — »in počakajte še do drugega meseca. Povrnil vam bom vse pošteno.« — »Je že dobro,« reče kmet nekako oblastno in pristavi: »Saj posodim še, da boš le gotovo vrnil v pravem času.« Damijan premišljuje nekaj časa in reče: »Ne, za sedaj imam že še nekaj; kadar bom pa zopet neobhodno potreboval, takrat bom pa prosil — —«.

Kmet je pokimal in naredil čuden obraz. Ko je pa Damijan zaprl vrata za seboj, je rekel kmet samsebi: »Še na posodo neče več! Ej, fant je zvit kot kozji rog in mora imeti denar! Mu bom že pokazal, kdo je Šimen Lokar! Drugi mesec mi mora dati, drugače privežem oba za celo leto. Delati mi bosta morala ves čas zastonj na polju. Malo hrane jima dam, in dovolj imata. Drugače ju spodim iz koče!«

Tako je govoril kmet in si zadovoljno mel roke.

* * *

Minevali so tedni, prešel je mesec, a Damjanova mati še vedno ni ozdravela. Vedno novi troški so Damijana tako potrli, da je hodil okrog kot senca. Bal se je za svojo mater, ljubil jo je, vendar mu je razburjala srce misel, kako bo, če se ne obrne kmalu na boljše. Vedno novi troški, a podpore od nikoder. Kmet je bil vedno bolj nestrpen in podil ju je iz koče.

Sel je Damijan še enkrat do njega. Prosil ga je, naj počaka. Toda mož je bil trd in ni poslušal mladeničeve prošnje.

»Iz hiše mi gresta! Kamor hočeta, to mi ni nič mari! Mati bo težko kdaj še zdrava, a zastonj vaju ne bom imel v bajti. Za stanovanje je treba tudi delati.«

Te besede so bile nož v Damjanovo srce. Zajokal bi bil, toda sram ga je bilo, in stisnil je rajši pesti ter odšel od skopega kmeta.

Damijan in njegova mati sta morala v dveh tednih iz koč. Novo stanovanje jima je dala stara vdova iz sosednje vasi za nizko plačo.

Na določeni dan so pripravili voz, da bi prepeljali Damijanovo mater na novi dom. Voz je bil dvokolesen, in Damijan sam je peljal bolno mater.

Bolnico je začelo na vozu zebsti, dasiravno je bila dobro odeta. Ljudje, ki so videli prizor, da pelje sin mater po cesti, so blagrovali bolnico, da ima takega sina. Mnogo pohvalnih besed je slišal Damijan, a ni mu bilo zanje.

Prišli so na novi dom. Najprej so pripravili posteljo za bolnico, potem pa je Damijan zvozil še drugo pohoštvo iz starega stanovanja.

Bolnici pa je postalo na novem domu še slabše. Prišel je v drugo zdravnik, ki je povedal, da se je žena pri vožnji zopet prehladila in da je zdaj bolezen še bolj nevarna.

Nekaj dni na to ji je bilo posebno slabo. Govorila je sinu: »Damijan! Zdi se mi, da bom umrla in zapustila tebe samega na svetu. A ne bodi žalosten! Moli včasih zame; tudi jaz se te bom spominjala. Ravnaj se po mojih naukih in ne pozabi, da boš moral tudi ti umreti!«

To so bile njene zadnje besede.

* * *

In od tedaj ni imel Damijan več miru na svetu. Takoj po materini smrti je nesel onemu kmetu plačat dolg. Kmet ni rekel ničesar; videti je bilo, da mu je žal. Saj je bil on kolikortoliko kriv smrti Damijanove matere.

Damijan se je preselil kmalu v gozd. Ta se mu je priljubil nad vse na svetu. V njem si je postavil z grajščakovim dovoljenjem leseno bajto, kjer živi samotne ure.

Njegovo čelo je postalo temno, in usta so mu umolknila. Malokdaj izpregovori s kom kako besedo.

Po gozdu hodi in premišljuje kdovekaj! Včasih sname kapo z glave in otožno stopa pod ponosnimi, stoletnimi velikani, trdimi hrasti in trepetajočimi bori, ki čutijo ž njim veselje in žalost — — —

Ponoči, ko spi vsenaokrog, še stopa Damijan po gozdu in zre v višavo. Nad njim trepetajo zvezde in dozdeva se mu, da je ena posebno svetla in da ga vabi k sebi, kjer živi presrečna mati. — — —

V takih hipih se razjasni Damijanu obraz. Nad njim pa šumi gozd tako otožno in prijetno, kot bi mu pošumeval tiho uspavanko in mu izročal nebrojno pozdravov z nadzemskih višav. — —

Taras Vasiljev.

Na božji poti.

Pobožno ljudstvo romarsko
na božjo pot hiti,
kjer dobra Mati božja vsem
dobrot nebroj deli.

I jaz s pepotno palico
zapustil svoj bom dom
in k Materi dobrotljivi
poromal danes bom.

In pred altarjem svetim tam
bom prosil jo klečé,
izprosi naj Slovincem mir,
vsi složno naj živé!

Žirov.

V nebo.

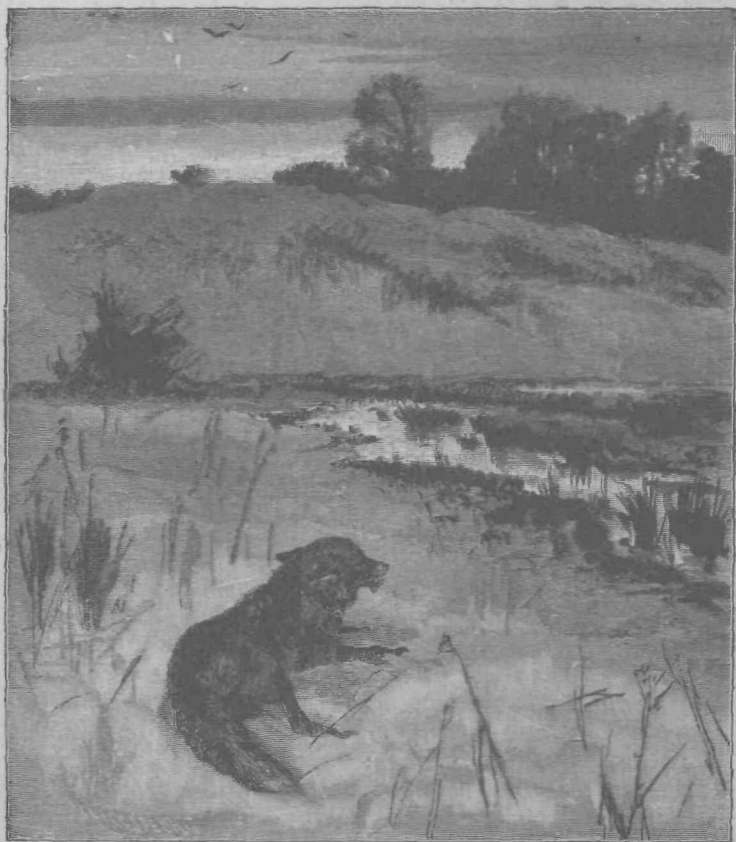
Zaplakala včeraj
je poljanica,
ko po nji otožna
šla je Anica.

Šla je v daljni, daljni —
vsem neznani kraj;
šla je nekam, nekam — —
več je ni nazaj.

Danes pa raduje
se poljanica;
vé: v nebo odšla je
davi Anica.

Gradiški.

Lisičje zgodbe.

Kazen.

„No, čisto prav se mi godi!
Zakaj se mešam med ljudi,
ki polni so zvijač, prevar,
ki še lisici so na kvar,
čeprav je urna, premetena,
kot med živalmi ni nobena.
Čemu sem stikala po loncu?
Meso je bilo dobro, res —

a bil je strup namešan vmes! —
Kako razjeda to in žge!
Prav kakor ogenj! Hujše še!
Hu! Menda res se bližam koncu!“
In še bi bila govorila —
a v hipu se je v stran zvrnila!
poguba njena bil je lonec —
in s tem je naših zgodbic konec.

Fr. Ločniškar

Na počitnicah.

I.

Poletno solnce je bilo vroče, in dan je bil dolg. Jakaševa Julka je ravnokar prišla iz šole in je sedela na klopi pred hišo. Drobila je kos kruha, njene misli pa so plavale daleč nekje . . .

Spomnila se je Julka vročega solnca in cvetne dobrave. Šolsko leto se krči, in kmalu bo zarajalo tudi v njenem srcu upanje veselih počitnic, katerih pričakuje z drhtenjem. Veselo bo skakala po tratah in livadah in se veselila lepe prirode. Kraj gozda se bo igrala s tovarišicami, v gozdu pa bodo peli ptički mило ubrane pesmi. Na travnik bo šla s starši in bo tam počivala v vrbovi senci, ko bodo drugi sušili dišeče seno. Ah, tako prijetno in lepo bo v počitnicah!

V tem premišljevanju Julka pojé kos kruha, pa še obsedi na klopi. Svoje misli pa izmenja.

Lansko leto je bilo v lepih počitnicah. Solnce je pripekalo. Dolina je sanjala v silni vročini. Skozi gozd je zavel vetrič in upognil glave ponosnim smrekam. Takrat je hitela Julka na postajo. Njena prijateljica Ivanka ji je pisala s Štajerskega, da pride k teti na počitnice. Ivankina teta pa je bila tudi Julki malo v sorodu. In zato sta se mladi deklici še bolj ljubili. Nebo je bilo višnjevo, in solnčni žarki so se razlivali po njem. Tam v dalji je zapiskal črni voznik in se bližal postaji. Julki je bilo prijetno pri srcu. Vendar jo je navdajalo neko skrivno čuvstvo in samo za hip se je zamislila: „Kaj pa, če je ne bo?“ Pa otresla se je Julka teh misli, ko je ustavil črni voznik in je izstopila Ivanka. Stisnili sta si roke prijateljici in si začeli veselo pripovedovati vsaka svoje dogodke.

Julka je še mislila: Od tedaj je preteklo skoro leto dni. Semintja sta si pisali drugadruzi, pa redko. In sedaj je že par mesecev, odkar je dobila Julka od Ivanke zadnji listič. Nanj je nekako pozabila odgovoriti. Hudo je bilo Julki, pa si ni vedela pomagati. V težkih mislih je vstala s klopi in odšla v hišo, sedla k mizi in napisala Ivanki tole pismo:

Draga prijateljica!

Dolgo nisem odgovorila na tvoje pismo. Šele danes sem se pripravila, da ti sporočim par vrstic.

Dolgčas mi je po tebi. In sedaj ko se zopet bližajo nove počitnice, se te tem bolj živo spominjam. O, kako lepo in prijetno je bilo lansko leto, ko si bila ti tu pri teti na počitnicah. Tedaj sva hodili skupaj na izprehode in izlete. Mnogo zlatih ur sem užila v tvoji družčini. Kolikrat, ko sva sedeli v uti na tetinem vrtu, sva spleтали iz rož vence in krone. Tvoja teta so šivali poleg naju in so se smejali najini živahnosti. Zdi se mi, da nisem užila toliko radosti nikoli prej in ne pozneje kot ravno takrat, ko si bila ti, ljuba Ivanka, pri meni na počitnicah.

Naslikala sem ti veselje, katero si mi napravila s svojim obiskom lansko leto. In sedaj imam prošnjo do tebe. Upam, da mi jo uslišiš, ali vendar ti jo skoro strahoma izražam. Veselilo bi me, če bi me tudi letošnje počitnice obiskala, draga prijateljica!

S tvojo teto sem govorila o tem pred par dnevi. Naročila mi je, da naj te v njenem imenu povabim, kadar ti kaj pišem. In danes to izvršujem. Pridi torej, draga mi Ivanka. Vem, da ti starši ne bodo branili. Prosi jih in jim povej, da te želi teta in da bi te rada videla tudi jaz,

tvoja iskrena prijateljica

Julka.

Ljubljana, dne 1. julija 190*.

Pismu je pridejala Julka lepo podobico, sliko prečiste Device, in zraven še lepo stisnjeno rožico iz Jakaševega vrta.

II.

Ivanka se je razveselila Julkinega pisma. Tudi nji so vstajali neredko spomini prošlih počitnic. Zahrepenela je po Julki in zaželela si je lepih dni pri teti. Kot pomladno solnce je bilo lepo Ivankino srce. Dolgo

je premišljala Ivanka, kako bi odgovorila Julki na prijazno povabilo. Tisoč misli je zamislila naenkrat. Povedala je svoje želje ljubi mamici, in mamica so jih sporočili očetu. In oba, oče in mati, sta privolila hčerki, da bo smela tudi letos na počitnice k teti. „Tvoja prijateljica,“ so pristavili oče, „pa naj pride s teboj sem gor k nam, kadar se boš ti vrnila.“ — „Ah, kako bo vesela tega,“ je vzkliknila Ivanka. Odšla je v svojo sobo in napisala Julki listek:

Ljuba moja Julka!

Ne morem ti popisati kako zelo me je razveselilo tvoje pismo in tetino povabilo. Tvojega prijateljstva ti ne bom mogla nikoli dovolj povrniti.

Prav rada ustrezam tvoji in tetini želji. Prišla bom k vama kmalu po zaključku šolskega leta. Oče in mati sta mi dovolila. Prav vesela sem, da te bom mogla kmalu videti. Tako nestrpno že čakam počitnic. Mislim, da mi bodo počitniški dnevi poleg tebe gotovo najprijetnejši. Saj so me že same tvoje besede v zadnjem pismu popolnoma oživile. Spomnila sem se živo tudi jaz, kako divno je bilo v lanskih počitnicah, ko sva bili vedno skupaj pri tebi.

Sporoči teti zahvalo in pozdrave, moje in mojih staršev. Dan in uro vlaka, kdaj pridem, ti bom natančno naznanila v prihodnjem pismu, da me boš prišla počakat na postajo.

Nekaj veselega ti imam sporočiti. Pa ti nočem danes, bom raje takrat, ko se snideva. Do tedaj pa mi bodi iskreno pozdravljena.

Tvoja odkritosrčna prijateljica

Ivanka.

Dramlje, dne 3. julija 190*.

(Konec prih.)

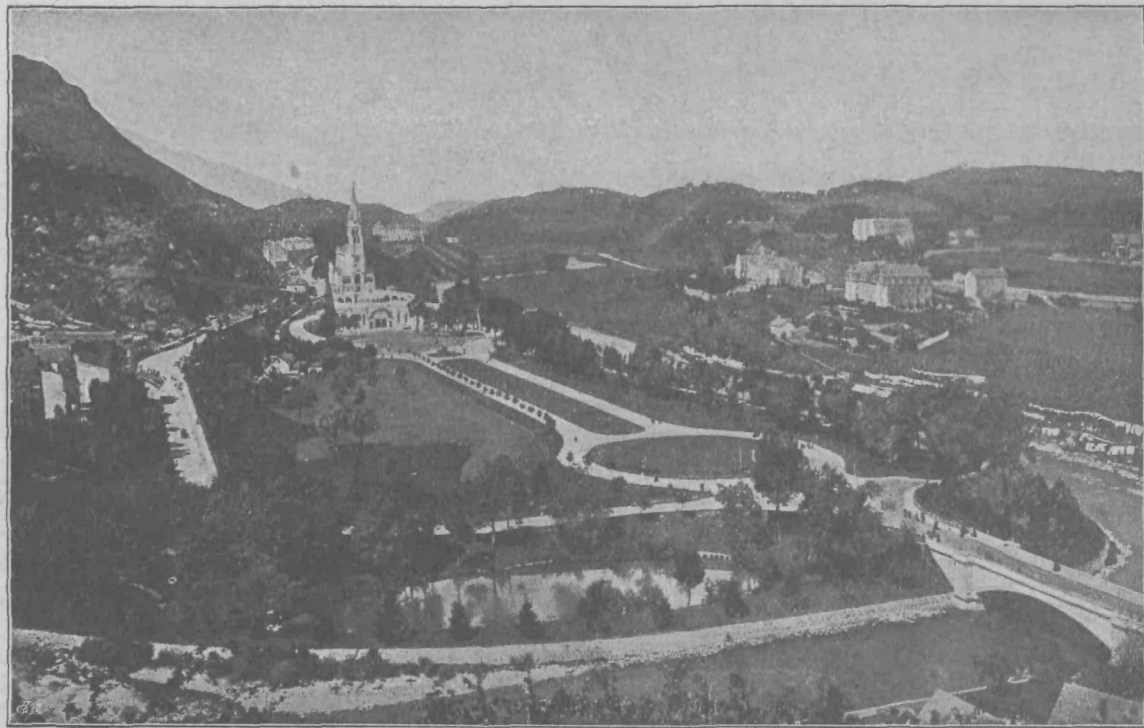
Lurd.

(Konec.)

Osmo prikazanje — 24. februarja. Deklica, poslušna gospodu župniku, pove dobesedno Gospej, kar je bil naročil, rekoč: »Gospod župnik zahtevajo kak dokaz, n. pr. da storite, naj cvete roža, ki je pod vašimi nogami, ker moja beseda duhovnikom ne zadostuje in se name nočejo zanesti.« Prikazen se najprej nasmehne, potlej pa zopet veli moliti za grešnike in zapove Bernardki, naj gre naprej do konca dupline, ter vzklikne trikrat: »Pokora! pokora! pokora!« In deklica plazeč se po kolenih ponavlja te besede. Potem še izve drugo skrivnost, ki je bila samo zanjo.

Deveto prikazanje — 25. februarja — pred veliko množico. Devica ji zaupa tretjo skrivnost, veleč, naj je ne razodeva nikomur. »In zdaj,« povzame Devica po kratkem molku, »pojdi, pij in umij se v studencu in jej rastlino, ki poleg njega poganja.« Ker deklica ne opazi nobenega studenca, se pomika proti Gavu; a Devica jo zavrne: »Ne hodi tja; nisem ti rekla piti iz Gava; pojdi pit iz studenca, ki je tukaj!« — In z neko oblastnostjo, ki ukazuje naravi, pokaže otroku tisto stran skalnate votline, kamor ji je že prejšnji dan velela priti po kolenih. Bernardka uboga, še zmiraj na kolenih. Pripogne se in s prsti dolbe v zemljo. Tako narejena jamica se začne polniti s čudežno vodo, ki v tankem curku prekipi in se zgublja v prahu proti Gavu ter bo v kratkem narastla v neizpraznjiv studenec, da bo očiščeval, krepil in prenavljal človeštvo. Bernardka je trikrat poizkusila piti to blatno vodo, šele četrtič je premagala gnjus ter je pila in se umila. Devica zopet izgine.

Deseto, enajsto in dvanajsto prikazanje — 27. in 28. februarja in 1. marca. Ob tem trojnem prikazanju ni Gospa nič izpregovorila in se tudi sicer ni nič posebnega zgodilo; ljudje pa so bili čimdalje bolj navdušeni in so prihajali v čimdalje večjih množicah.

— — — — — Lurd: Krasna planota pred cerkvijo. — — — — —

Trinajsto prikazanje — 2. marca. Devica ponovi zahtevo, da naj se ji postavi kapelica, ter naznani željo, da bi tja prihajali v procesijah.

Štirinajsto prikazanje — 3. marca. Vo-jaki, orožniki in policaji so zastražili duplino; zgo-dilo se ni nič posebnega.

Petnajsto prikazanje — 4. marca, zadnji dan odločenih dveh tednov. Nad dvajset tisoč ljudi se je zbralo ob gavskih bregovih. Ko je pokleknila Bernardka, so pokleknil tudi vsi navzoči. Veliča-sten prizor! Devica ji zopet veli, da naj pije in naj se umije na studencu ter je zelišče. Nanovo zahteva kapelico in procesije; noče pa še deklici odgovoriti na vprašanje, kdo da je.

Šestnajsto prikazanje — 25. marca, na praznik Marijinega oznanjenja. Lepo vreme, na-vzočnost čudežno ozdravljenih in poseben sijaj pri-kazni je poveličeval ta dan. Bernardka je štirikrat ponovila prošnjo: »Ljuba Gospa, bodite tako dobri in povejte mi, kdo ste in kako vam je ime?« Na če-trto vprašanje razklene Devica roke in jih pobesi proti tlom, kakor je videti na čudežni svetinjici; po-tem jih vzdigne proti nebu in zopet sklene na prsih ter odgovori: »Brez madežno spočetje sem!«

Seдемnajsto prikazanje — 5. aprila, ve-likonočni ponedeljek. To prikazanje, zadnje, pri ka-terem je še moglo ljudstvo biti navzoče, je posebno znamenito, ker Bernardki plamen med prsti goreče sveče ni prizadejal nikakršne bolečine; ko so se je pa po prikazanju tako dotaknili, je zavpila: »Oh, vi me žgete!«

Osemnajsto prikazanje — 16. julija, praznik karmelske Matere božje. Zagraja, ki se je zgradila na povelje prefekta in župana, je branila, da se ni moglo priti do dupline; vse se je vršilo na desni strani Gava. Le tri osebe so spremljale Ber-nardko. Prikazen se je deklici nasmehn timer enkrat, zadnjikrat. Zdaj se posloviti.

Suša in dež.

Kaj že dni je preminulo,
kar ni moče od neba!
Mnogo cvetk se je osulo,
kmetu mnogo nad srca.

Ah in glej, kako veselo
resen se obraz zjasni,
ker na klasje, cvetje velo
dež pohleven se solzi.

Skozi okno jutro rano
kmetiču oči odpre,
Z nado, v božjo voljo vdano,
tja na polje se ozre.

Tam na polju v gosti travi
pa iz svoje hišice
črček se na prag postavi,
po vremenu se ozre.

A prepevati ne skuša
v senci svoje luknjice
Njemu pač je ljubša suša,
v dežju škoda suknjice.

Mokriški.

Kratkočasnice.

1. Premajhna klobasa. Mesar: „Ali se vam zdi, da ima kako napako ta klobasa?“ — Kupec: „Da, njena konca mi nista všeč.“ — Mesar: „No, zakaj pa ne, saj ima dva konca kakor vsaka druga klobasa!“ — Kupec: „Je že res — pa preblizu sta skupaj!“

2. Ižanka je prinesla piščance naprodaj. Na mitnici jo ustavi paznik: „Pet helarjev od vsake glave!“ Plača, a po poti premišljuje: „Drugič jim bom pa prej glave posekala.“

3. Katehet: „Kdaj grešimo z opuščanjem?“ — Učenec: „Z opuščanjem grešimo, kadar bi morali grešiti, pa nočemo.“

Odgonetka zastavice v št. 7.:

Grablje.

Prav so uganili: Kramar Ant., mizar v Mateni; Polančič Slavko v dijaškem semenišču v Mariboru; Rott Mera v Krašnji; Pustišek Mihael, davkarski sluga v Kozjem; Štelcar Josip, sluga kn. škof. pisarne v Mariboru.